

δὲν εἶδε, δὲν ἤκουσε τίποτε πλέον. Μόνος ὁ ἄνεμος ἐξηκολούθει σείων τοὺς θάμνους, ἐνῶ ἡ ἡμέρα ἀνέτελλεν ἐπὶ νεφελώδους οὐρανοῦ.

Παρατήρησε μόνον εἰς τὸν ἀέρα ροδόχρου τινὰ ἀτμώδη γραμμὴν, ἥτις, ἐν εἶδει οὐρανίου τόξου ἀρχομένου ἀπὸ τῆς συστάδος ἐκείνης τῶν θάμνων, ὑψοῦτο πρὸς οὐρανὸν καὶ ἐχάνετο εἰς τὰ βάθη τοῦ ἀπείρου.

— Ἦτο θεά! ἐσκέφθη ὁ Κέφαλος καὶ ἔμεινε σύννοος.

Παρήλθον δύο μῆνες καὶ ἦλθε τὸ ἔαρ καὶ ἦλθεν ὁ Μάιος μὲ τὰ ἡράνθεμά του, μὲ τὰ ρόδα του· ἡ ζωὴ ἀνεγεννᾶτο πανταχοῦ καὶ ἐνόμιζες ὅτι ἡ γῆ στολισθεῖσα ἐπὶ τούτῳ μὲ τάπητα χλόης καὶ ἀνθῶν, ἐκάλει πᾶσαν ψυχὴν εἰς ἀπόλαυσιν ἔρωτος.

Ἐνθυμέισθε τὴν γοητευτικὴν ἐκείνην δύσιν τοῦ ἡλίου ἐν Μαΐῳ ἐπὶ τοῦ Ὑμηττοῦ καθὼς ἐν ἀρχῇ τὴν περιέγραψα;

Κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην σκηνὴ διάφορος παρίστατο παρὰ τὴν μικρὰν ἐκείνην διανθὴ κοιλάδα. Ἐκεῖ θὰ ἐπανεύρωμεν τὸν Κέφαλον καὶ τὴν Ἡῶ, ἀλλὰ καὶ ἄλλην τινὰ ψυχὴν πολὺ ὠραιότεραν τῆς Ἡοῦς, ἄλλην τινὰ κόρην ἀγνὴν, ἄγευστον ἔρωτος, ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας νομίζεις ὅτι πλασθεῖσαι ἵνα γίνωσι θεαί, κατὰ λάθος ἐγένοντο θνηταὶ καὶ διὰ τοῦτο ἔχουσιν ὅλην τῶν θεαινῶν τὴν καλλονὴν καὶ ὅλην τῶν θνητῶν κορασίῳ τὴν ἀγνότητα.

Τίς ἦτο ἡ ἀβρὰ ἐκείνη κόρη καὶ τί ἡσθάνθη δι' αὐτὴν ὁ Κέφαλος; Πότε ἐπανεῖδεν οὗτος τὴν Ἡῶ καὶ τί προέκυψεν ἐκ τῶν δύο ἐκείνων αἰσθημάτων;

— Ὡ! εἶναι πάντα ταῦτα λυπηρά, ἀλλ' ὠραία ἱστορία, τὴν ὁποίαν θὰ σὰς διηγηθῶ ἐν ἄλλῃ ἐσπέρᾳ.

(Ἔπεται συνέχισις)

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΦΡΑΓΚΙΑΣ.

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ

Μυθιστορία Ἰουλίου Κλαρετῆ.—Μετάφρασις Χ. Α.

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ ταγματάρχης τότε ἐξῆλθεν. Ὁ καθαρὸς ἐξωτερικὸς ἀήρ, ὃν ἀνέπνευσε, πολὺ τὸν ἀνεκούφισεν. Ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν εἰς τὸ δημαρχεῖον, ὅπου ὁ Σαρβὲ τὸν ἀνέμενε. Ὁ Δυκάς καθ' ὁδὸν ὁμίλει αὐτῷ περὶ τῆς τακτικῆς, ἣν ὤφειλε ν' ἀκολουθήσῃ. «Α! ἡ περίστασις ἐκείνη τῆς ἐφημερίδος· μὲ ὀλίγην περισσοτέραν ἐπιτηδεύτητα πῶς ἠθύνετο νὰ τὴν στρέψῃ οὕτως ὥστε νὰ καταθρομβήσῃ τὸν ἀντίπαλόν σου! Συνελαμβά-

νετο ἐν αὐτῇ ὁ Γκαρούς—διότι ὁ Ἑγγεῖλος τοῦ Μελέν ἦτο ὁ Γκαρούς αὐτοῦσις—ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐγκλήματι συκοφαντίας, ἐπὶ διαδόσει ψευδῶν εἰδήσεων, ἐπὶ ἐκλογικῇ πλεκτάνῃ.

— Τί ἐπιτυχία θὰ ἦτο, ταγματάρχα, ἂν ἡ θέλετε εἴπει; «Ὁ Ἑγγεῖλος δὲν εἶνε ὁ Ἑγγεῖλος, πολῖται, ἀλλ' ὁ Ὀφίς τοῦ Μελέν!»

Ὁ Καπποὰ καὶ ὁ Γκενώ οὔτινες ἤκουον, εὖ-ρισκον ὅτι ὁ Δυκάς ἦτο ἐτοιμολόγος.

— Ἐχει ἐτοιμότητα καὶ ἀπάθειαν, ἔλεγε μάλιστα ὁ κ. Καπποὰ, δύο μεγάλας ἀρετὰς εἰς πάντα πολιτικὸν ἄνδρα!...

— ... Ὅστις δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀρετῶν!... προτέθηκεν γελῶν ὁ Αἰμίλιος ὅτε ὁ συμβολαιογράφος ἀπέτεινε αὐτῷ ἐκ τοῦ συστάδην τὸ φιλοφρόνημα ἐκεῖνο.

Εἰς τὸ δημαρχεῖον ὁ Σαρβὲ ὀλίγον συγκεκνημένος ἠρώτησε:

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν, ἀπήντησε ὁ Βερδιὲ ἀκόμη ὠχρὸς, ἐτελείωσεν!

— Τὰ ἐκαταφέρατε καλὰ;

— Δὲν εἰξεύρω. Μοῦ ἤρχετο ἡ ὄρεξις ν' ἀρπάσω ἀπὸ τὸ λαϊκὸν τὸν ἀρχεῖον ἐκεῖνον...

— Ὡ! εἶπεν ὁ γερουσιαστής... ν' ἀρπάσῃτε ἀπὸ τὸν λαϊκόν!.. Πῶς παραφέρεσθε!.. Ὁ ὑποψήφιος πρέπει τὰ πάντα νὰ ὑπομένῃ, τὰ πάντα!...

— Ἀλλὰ μίαν συκοφαντίαν!.. μίαν μωρὰν συκοφαντίαν!..

— Μπᾶ!.. καὶ τί σηκίζει αὐτό; Εἰξεύρετε τί ἀπαντῶ ἐγὼ ὅταν εἰς τὰς δημοσίους συναθροίσεις μοῦ ἀποτείνουν καμμίαν τοιαύτην ἀνοησίαν;

— Ὅχι.

— Ἡμπορεῖτε νὰ σημειώσῃτε τὴν φράσιν, διότι πάντοτε ἔκαμεν ἐντύπωσιν.

Καὶ ὁ γερουσιαστής ὡς νὰ εὕρισκετο ἐνώπιον τῶν ἐκλογέων, ὅπως ὁ Βερδιὲ πρὸ ὀλίγου, ἀνήγγειλεν ἐπισήμως μὲ τὴν βαρεῖαν καὶ πεφυσιωμένην φωνὴν τοῦ τὴν φράσιν:

«— Δύνασθε ν' ἀνοίξετε τὴν καρδίαν μου, κύριοι, δύνασθε νὰ τὴν ἀνοίξετε καὶ θὰ εὕρητε ἐγκεχαραγμένα εἰς αὐτὴν χρυσοῖς γραμμασι μόνες τὰς δύο αὐτὰς λέξεις: *Τιμὴ καὶ Πατρίς*.» Ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις μου.

— Εὐγε! εἶπεν ὁ Καπποὰ.

— Ὁ κύριος γερουσιαστής ἔχει δίκαιον μὲ αὐτὸ ἀπαντᾷ κανεὶς εἰς ὅλα, προσέθηκεν ὁ Γκενώ.

Ὁ Βερδιὲ ἔσσειε τὴν κεφαλὴν. Ἀπὸ τοῦ παρθου τοῦ δημαρχείου ἤκούοντο ἐπευφημιαὶ συνοδεύουσαι ἁμαξάν, ἥτις διήρχετο κάτωθεν ἀναμέσον τοῦ πλήθους.

— Ὁ Γκαρούς ἀναχωρεῖ μὲ τὴν ἁμαξάν του, εἶπεν ὁ κτηνίατρος Γκενώ.

— Τὴν ἄμαξάν του; εἶπεν ὁ Δυκάς. Μὲ τὴν ἄμαξαν πηγαίνουν οἱ σοσιαλισταί;

— Μπα! ἀνέκραξεν ὁ Σαρβέ· ὁ σοσιαλισμὸς δὲν ἐμποδίζει τὰ δεσποτικὰ αἰσθήματα... οὐδὲ τὰς ἀμάξας.

Ὁ Βερδιέ καὶ οἱ φίλοι του ἀπῆλθον ἐπίσης. Πλῆθος λαοῦ συνώδευεν αὐτὸν μετὰ ζητωκραυγῶν. Ὁ Φουρνερὲλ ἐκραύγαζεν ἰσχυρότερον τῶν ἄλλων. Ἦκουστο ἡ βαρύφθογγος φωνή του ἐπαυλαμβάνουσα:

— Ζήτω ὁ ταγματάρχης!

Ὁ ὑποψήφιος ἦτο σκυθρωπὸς ἀπερχόμενος ἐκ τοῦ Σαλλύ. Ἐπείγετο νὰ εὑρεθῇ μόνος, νὰ ἐπανίδῃ τὴν Γιλβέρτην. Ἡ πρώτη ἐκείνη συγχρότως μετὰ τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας τὸν ἀηδίαζεν. Νὰ κατηγορεῖται δι' ἄγνωστον τινὰ ἀτιμίαν παρ' ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον οὐδὲ κἄν ἐγίνωσκεν αὐτὸς ὁ Βερδιέ! Ἡ ἐκλογή του ἤδη ἐνεποιεῖ αὐτῷ ἐντύπωσιν ἀόριστον ἀνόδου πρὸς τὸν Γολγοθᾶν, ἧς αἱ διάφοροι στάσεις δὲν ἦσαν ἀπηλλαγμέναι οὐδ' ἐμπτυσμῶν οὐδὲ τραυμάτων.

— Ἡμῖν τόσο καλὰ εἰς τὴν ὁδὸν Μανσάρ!.. ἔλεγε καθ' ἑαυτόν. Σήμερον Κυριακὴν, θὰ ἐπηγαίναμεν μὲ τὴν Γιλβέρτην νὰ ἴδωμεν τοὺς πίδακας τῆς Βερσαλλίας;

Καὶ ἐρρέμβαζεν.

— Ταγματάρχα, εἶπεν ὁ Σαρβέ τύπτων ἐπὶ τοῦ σκέλους του πρέπει νὰ φροντίσῃτε διὰ τὸ πρόγραμμα.

— Ἀ, ἀλήθεια! εἶπεν ὁ Βερδιέ διὰ μιᾶς ἐπαναπίπτων εἰς τὴν πραγματικότητα τοῦ ἐνεστῶτος. Τὸ πρόγραμμα!.. τὸ εἶχα ξεχάσει.

— Πρέπει νὰ συνταχθῇ, νὰ τυπωθῇ, νὰ διορθωθῇ, νὰ τοιχοκολληθῇ. Δὲν μᾶς μένει πολὺς καιρὸς, συλλογίσθητε! Νὰ εἰσθε εὐκρινῆς καὶ σύντομος. Εἰπῆτε τὰ πάντα χωρὶς νὰ εἰπῆτε πολλά. Ὁ Γκενώ καὶ ὁ Καπποᾶ θὰ σᾶς δώσουν ὠφελίμους συμβουλὰς περὶ τούτου, καὶ ἐγὼ ἐπίσης...

— Ναί, μάλιστα, κύριε Σαρβέ, σᾶς εὐχαριστῶ!

Καὶ ἀπὸ τότε μέχρι τῆς εἰς Δαμμαρὶ ἀφίξεως ὁ ἀτυχὴς ταγματάρχης ὑπὸ μιᾶς μόνον ιδέας κατεῖχετο, σκληρὰς ὡς ἀγωνίας, ὑπὸ τῆς ιδέας τῆς συντάξεως τοῦ ὑποχρεωτικοῦ ἐκείνου προγράμματος, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ λέγῃ τὰ πάντα χωρὶς νὰ λέγῃ πολλά.

— Ἡ μεγάλη τέχνη, προσέθετεν ὁ γεροῦσιαστὴς Σαρβέ, θὰ ἦτο μάλιστα νὰ μὴ λέγῃ τίποτε.

Ἡ Γιλβέρτη ἀνέμενεν ἀνυπομόνως τὸν θεῖόν της εἰς Δαμμαρὶ, ἐχάρη δὲ τὰ μέγιστα ὅτε ἡ κυρία Ἐρβλαὶ εἰσελθοῦσα εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐνθα εὐρίσκετο ἡ νεᾶνις ἀναδιφῶσα βιβλίον, χωρὶς νὰ ἔχει συναίσθησιν τοῦ τί ἀναγινώσκη, εἶπεν αὐτῇ:

— Ἴδου ὁ θεὸς σου, ὅστις ἐπέστρεψε μὲ τοὺς ἄλλους κυρίους!

Ἐφαίνετο τῷ ὄντι τοῦ εὐσάρκου Σαρβέ τὸ μεγαλοπρεπὲς σῶμα εἰς τὸ ἄκρον δενδροστομίας τινὸς βαῖνον ἀγερώχως· εἶποντο ὁ Δυκάς καὶ ὁ Βερδιέ, προφανῶς κεκοπιακῶς.

Ὁπισθεν αὐτῶν ἐβάδιζον ὁ Καπποᾶ καὶ ὁ Γκενώ, οἵτινες ἐφαίνοντο σκεπτικοί.

Ἡ Γιλβέρτη παρετήρησεν ἀμέσως τὴν κατῆφειαν τοῦ θεῖου της. Μὲ τὴν ὄψιν ἡλιοκαῆ καὶ ἀποπληκτικὴν, μὲ τὰς φλέβας ἐξωγκωμένas καὶ ἐξεχούσας παρὰ τοὺς μὲνιγγας, ὁ ταγματάρχης ἐφαίνετο κατὰκοπος.

— Λοιπόν, εἶσαι εὐχαριστημένος; ἠρώτησε κρυφίως ἡ Γιλβέρτη τὸν Βερδιέ.

— Δὲν εἶμαι δυσηρεστημένος... εἶνε κοπιῶδες τὸ πρᾶγμα... Ἀλλὰ συντελεῖ εἰς τὴν σκληρωγίαν...

Καὶ προσεπάθει νὰ μειδιάσῃ διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἀνεψιάν του.

— Ὁ ταγματάρχης κατέβαλε τὸν Γκαρούς; ἠρώτησεν ἡ κυρία Ἐρβλαί.

Ὁ Βερδιέ ἔσειε τὴν κεφαλὴν.

— Ἀκόμη χρειάζεται καιρὸς!..

— Ἀ, ταγματάρχα, εἶπεν ἐπιχαρίτως ἡ Ἐρρικέτα, ἀναλογίσθητε ὅτι τὸ δημοκρατικὸν κόμμα βαδίζει ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς αἰγίδος σας.

Ὁ Καπποᾶ προσέβλεψεν τὸν Γκενώ. Ἐγίνωσκον ἀμφοτέροι τὴν αἰγίδα ἐκείνην. Εἶχε χρησιμεύσει αὕτη ἤδη εἰς τὸν Ζαβουγιέ καὶ εἰς τὸν Σαρβέ, ἀλλ' ἴσως ἀκόμη δὲν ἦτο ἄχρηστος.

Ὁ Δυκάς ἀνεζήτησε, χωρὶς νὰ δυνηθῇ ν' ἀνέυρῃ, ἀπάντησιν πνευματώδη, ἐν ᾗ ἡ λέξις ξίφος — τὸ ξίφος τοῦ ταγματάρχου — ν' ἀποτελῇ ἀντίθεσιν εἰς τὴν περιφημον αἰγίδα. Ἀλλὰ τοιαύτην ἀπάντησιν δὲν εὗρεν.

Ἡ κυρία Ἐρβλαί ἤθελε νὰ κρατήσῃ παρ' αὐτῇ τὸν κτηνίατρον καὶ τὸν συμβολαιογράφον. Πλὴν ἦτο ἀδύνατον· ὁ Γκενώ καὶ ὁ Καπποᾶ ἔμελλον νὰ γευματίσωσι ἀμφοτέροι εἰς Μελέν, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ νομάρχου.

— Πῶς! εἶπεν ἡ κυρία Ἐρβλαί γελῶσα, εἶνε εἰς Μελέν; Ἐνόμιζα ὅτι ἐξηκολούθει νὰ εὐρίσκεται εἰς Παρίσιους ὁ νομάρχης μας.

— Τὸ θέατρον τοῦ μελοδράματος ἀργεῖ ἀπόψε, ἀπήντησεν μετὰ λεπτῆς εἰρωνείας ὁ Καπποᾶ.

Καὶ ὁ Γκενώ προσέθηκεν ὑποστηρίζων βαυαύτως τὴν εἰρωνείαν:

— Καὶ τὸ ἐντευκτήριον τῶν χορευτριῶν κλειστόν.

Ἡ κυρία Ἐρβλαί διὰ βλέμματος ὑπέδειξεν αὐτῷ τὴν παρουσίαν τῆς Γιλβέρτης. Ὁ κτηνίαρος εἰσήγησεν καὶ ἀφοῦ ἀπεχαιρέτισε τὴν κυρίαν

Ἐρβλαί, εἶπεν πρὸς τὸν Βερδιέ τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα:

— Μίαν συμβουλὴν ἔχω νὰ σὰς δώσω, ταγματάρχᾳ, νὰ γίνητε ζωηρότερος, μᾶλλον ἔντονος... Ὁ τόπος ἔχει φρονήματα πολὺ ἐσπρωγμένα... Ὁ Γκαρούς εἶνε ἱκανὸς νὰ ἐπιβληθῇ. Πολλοὶ θὰ σὰς συμβουλευσοῦν νὰ εἰσθε μετριοπαθεῖς. Ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σας, ἀντὶ νὰ νερώσω τὸ κρασί μου, θὰ προσέθετα εἰς αὐτὸ ὀλίγον οἶνόπνευμα.

Ὁ ταγματάρχης δὲν ἀπήντησεν. Νὰ γείνη μᾶλλον ἔντονος; Δὲν ἠδύνατο νὰ φανῇ ἀλλοῖος ἀφ' οὗ, τι ἦτο, ἄνθρωπος ἔντιμος, πιστεύων εἰς τὸ καθήκον, σεβόμενος τὸν νόμον, φιλάνθρωπος ὅτε ἐπρόκειτο ἔστω καὶ περὶ τῶν πλέον χιμαϊρικῶν ἰδεῶν, εὐσταθὲς καὶ ἀποφασιστικὸς, ὅσας ἐνόμιζεν ὅτι τὰ δίκαια τῆς πατρίδος διεκινδύνουν. Νὰ γίνῃ μᾶλλον ἔντονος;

— Ὁ Γκενὼ ἔχει δίκαιον, εἶπεν ὁ κύριος Καπποά, μὲ τόνον λεπτότερον· καὶ προσέεξατε νὰ ἐπιμεληθῇτε τὸ πρόγραμμά σας.

Μετὰ τὴν σύστασιν ταύτην ἀπεχωρίσθησαν τοὺ ταγματάρχου καὶ ἀνῆλθον εἰς τὴν ἄμαξαν τοῦ Γκενὼ, ἀνακεφαλαιοῦντες καθ' ὁδὸν τὰ διάφορα περιστατικὰ τῆς ἡμέρας. Αἱ λοιπὸν!.. τῶρα ὁποῦ ἦσαν μόνον τῶν ἐκεῖ, ἐν εἰλικρινείᾳ, τί ἐφρόνει ἐκάτερος περὶ τῆς ἐκταφείσης παρὰ τοῦ Σαρβεῖ ὑποψηφιότητος;

— Φαίνεται ἔντιμος ἄνθρωπος, εἶπεν ὁ Καπποά, ἀλλὰ δὲν μοῦ φαίνεται καμωμένος διὰ τοὺς πολιτικούς ἀγῶνας.

— Αὐτὸ φοβοῦμαι, εἶπεν ὁ Γκενὼ.

— Ἐνῷ ὁ Γκαρούς...

— Ἄ, ὁ Γκαρούς ἀπεναντίας εἶνε πονηρός!... Δὲν ἦτο ἄσχημη ἐκείνη ἡ ὑπόθεσις τῆς Γκέλμας!... Ὅσοι ἀνέγνωσαν τὸν *Ἐρχελευρ* πάντοτε θὰ πιστεύουν ὅτι κάτι τι συνέβη. Ἄ, πολὺ φοβοῦμαι μήπως ὁ Σαρβεῖ ἔβαλε τὸν πυροβολητὴν σὲ κακὸ μπελᾶ!

— Καὶ μαζὶ μ' αὐτὸν κ' ἐμάς! προσέθηκεν ὁ συμβολαιογράφος ὁπωσοῦν ἀνήσυχος.

Ἡ ἄμαξα ἀφοῦ διῆλθε τὴν πεδιάδα διατεμνομένην μακρὰν ὑπὸ σειρῶν δένδρων καὶ πρὸς ἀριστερὰν ὑπὸ λόφου ὁμαλοῦ ὥσει ἐσκεπασμένου ὑπὸ στέγης ἐκ σχιστολίθου, ἀνῆρχετο πρὸς τὸ Μελέν διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ Πετί-Δαμμαρί καὶ ἀκολουθοῦσα τὴν διακλάδωσιν τοῦ Σηκουάνα, διέβη τὴν πόλιν, ὅπου ὑψοῦντο ὡς δύο πύργοι τὰ κωδωνοστάσια τοῦ Ἁγίου Στεφάνου.

Ὁ Καπποά παρητήρησε τὸ ὥρολόγιόν του... Εἶχον καιρὸν νὰ φθάσωσιν ἐγκαίρως εἰς τὸ νομαρχεῖον διὰ τὸ γεῦμα. Ἦτο δὲ γεῦμα ἀνεπίσημον, φιλικόν, χάριν συνδιαλέξεως, διότι ὁ κ. νομάρχης ἦτο ἄγαμος.

Ἄλλ' ὅτε ἔφθασαν εἰς τὸ νομαρχεῖον ὁ Καπποά καὶ ὁ Γκενὼ ἐξεπλάγησαν. Δὲν εἶχε λάθει

λοιπὸν ὁ κύριος Καπποά τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κυρίου νομάρχου; Ὁ κύριος νομάρχης ἐν τούτοις τὴν εἶχεν ἀποστείλει δι' ἀγγελιαφόρου.

— Δὲν ἔλαβα τίποτε. Ἦμεθα εἰς Σαλλύ.

— Ὁ κύριος γενικὸς γραμματεὺς, εἶπεν ὁ θυρωρὸς, θὰ ἐξηγήσῃ εἰς τοὺς κύριους...

— Ἄ! ὁ κύριος δὲ Βερλεμὼν εἶνε εἰς τὸ νομαρχεῖον;

Καὶ διεβίβασαν τὰ ἐπισκεπτῆριά των πρὸς τὸν κ. Βερλεμὼν.

Ἦτο καταπληκτικὸς ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Βερλεμὼν, καταπληκτικῆς ἱκανότητος, ὅστις εἶχε κατ' ἀρχὰς εἰσαχθῇ ὡς ἀσήμαντος ὑπάλληλος, γραφεὺς ἀνώνυμος εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας τῶν Παρισίων κατὰ τὸ 1848, φέρων ἀκόμη τὴν μακρὰν κόμην καὶ τὸ ἀνώμαλον γένειον τῶν ὀρεσιθίων, καὶ ὅστις ἐπωφεληθεὶς τῆς ἀταξίας, προσηλώθη εἰς τὴν θέσιν του καὶ τὰ ὠφελήματα αὐτῆς, μεταβάλλων ἐκάστοτε τὴν κόμην καὶ τὸ γένειον ἀναλόγως πρὸς τὰς περιστάσεις. Καὶ ἐπειδὴ ἕκαστον πολίτευμα ἐπέβαλλε καὶ νέαν φάσιν εἰς τὰς ἀνθρωπίνους κεφαλὰς, ἡ ἀφοσίωσις του τὸν ὥθησε μέχρι τοῦ νὰ καταστῇ σχεδὸν φαλακρὸς περὶ τὰ τέλη τῆς Αὐτοκρατορίας καὶ νὰ φέρῃ μετὰ τοῦ νέου αὐτοῦ ὀνόματος μύστακα ἐπιμελῶς συνεστραμμένον ὡς ὁ Μορνὺ, ἡ Ναπολέων ὁ Γ'. Μετὰ τὴν δημοκρατίαν ἄφησε τὸ φακίον του γένειον ν' αὐξηθῇ καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν πολίτην Ρουλιέ ὑπὸ τὸν μεταμφιεσμὸν τοῦ κ. δὲ Βερλεμὼν, γενικοῦ γραμματέως τῆς νομαρχίας Σηκουάνα καὶ Μάρνης καὶ ἱππότου τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

Ὁ Ρουλιέ δὲ Βερλεμὼν ὑπεδέχθη τὸν Καπποά καὶ τὸν Γκενὼ μετὰ πολλῶν ἐνδείξεων φιλοφροσύνης ἅμα καὶ λύπης. Ὁ κ. Νομάρχης ἐλυπεῖτο τὰ μέγιστα, ἐπειδὴ ἐν τηλεγράφημα τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν τὸν ἐκάλει αἰφνιδίως εἰς Παρίσιους. (Ὁ κ. Βερλεμὼν ἔλεγε ταῦτα σοβαρῶς, χωρὶς νὰ μειδιᾷ, καίτοι ἐγίνωσκεν ἡ ἐμάντευεν ποῖον ὄνομα γυναικεῖον ὑπεκρύπτετο ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον ἐκεῖνο τοῦ κ. ὑπουργοῦ). Ἄλλ' ὁ κ. γενικὸς γραμματεὺς θὰ ἐδέχετο ἀντ' αὐτοῦ τοὺς προσκεκλημένους εἰς τὸ νομαρχεῖον!

Ὁ Γκενὼ καὶ ὁ Καπποά ἐβλεπον ἀλλήλους, συμβουλευόμενοι ἂν ἔπρεπε νὰ δεχθῶσιν. Διατί ὄχι; Τὸ γεῦμα ὑπῆρξεν εὐθυμότατον. Ὁ κ. δὲ Βερλεμὼν ὠμίλησεν ἀνευ μνησικακίας περὶ τῶν διαφορῶν κυβερνήσεων, εἰς ἃς εἶχεν ὑπηρετήσῃ. Ἐβεβαίωσεν ὅτι παρὰ τὴν γνώμην τῶν ἀπαισιοδόξων ἡ πρόοδος ἀκολουθεῖ μαθηματικῶς πορείαν ἀνιοῦσαν, ἀποδείξεις δὲ τούτου ἦτο ὁ προβιασμός, ὃν ὑπὸ πάσαν κυβερνήσιν ἐπέτυχεν.

— Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἂν ἐπῆρχετο νέα τις κυβέρνησις... εἶπε γελῶν ὁ Γκενὼ, τοῦ ὁποῖου

τὴν εἰλικρίνειαν ἐξῆπτον τὰ μετὰ τὸ γεῦμα πνευματώδη ποτά.

Ἄλλ' ἐσταμάτησεν ἰδὼν τὸ ὅπως οὖν ψυχρὸν μεϊδιάμα τοῦ κ. δὲ Βερλεμῶν, ἐσυλλογίσθη δὲ ὅτι καὶ οἱ κτηνίατροι λέγουσιν ἐνίοτε ἀνοησίας.

Ἀπεχωρίσθησαν κατὰ τὴν ἐνάτην ὥραν, καὶ ὁ Καπποὰ ἤσθάνετο τὴν διάθεσιν νὰ ὁμολογήσῃ πρὸς τὸν κ. γενικὸν γραμματεῖα ὅτι δὲν ἐλυπήθη πολὺ διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ κ. νομάρχου.

Ἐν τούτοις ὅτε ἀπῆρχοντο, ὁ μὲν Καπποὰ πρὸς τὴν κατοικίαν του, ὁ δὲ Γκενώ πρὸς τὴν ἄμαξάν του, ὑπῆρξαν σύμφωνοι ὅτι ὁ κ. νομάρχης ἐφέρθη πρὸς αὐτοὺς ἀπρεπῶς.

— Ἐκτὸς ἂν αἱ ὑποθέσεις τοῦ Κράτους...

— ὦ! ἐγρύλλισεν ὁ Γκενώ, αἱ ὑποθέσεις τοῦ Κράτους!... Τί τραβοῦν καὶ αὐταὶ αἱ ὑποθέσεις τοῦ Κράτους!...

Ἦσαν μόνοι περίπου κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν εἰς τὰς σκοτεινὰς ὁδοὺς τοῦ Μελέν. Δὲν ἤκούετο ἄλλος κρότος εἰμὴ σπάνια τινὰ βήματα στρατιωτῶν ἐπιστρεφόντων εἰς τοὺς στρατώνας.

Ἐνῶ διήρχοντο πρὸ τοῦ δημαρχείου, ἐσταμάτησαν. Ἐμπροσθεν τῆς γηραιᾶς ἐκείνης οἰκοδομῆς, ἧς ἡ θολωτὴ εἴσοδος ἔκειτο ἐντὸς τοῦ βοτανικοῦ κήπου, τοῦ περιέχοντος ἀνωφερεῖς τινὰς δενδροστοιχίας, κεκλεισμένου κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, ἀνυψοῦτο ὁ ἀνδριὰς τοῦ καλοῦ κάγαθου Ἰακώβου Ἀμυώτου, φέροντος τετράγωνον πῖλον, καθημένου σκεπτικοῦ, κρατοῦντος ἀνὰ χεῖρας βιβλίον καὶ στρέφοντος τὰ νῶτα πρὸς τὴν πρόσοψιν καὶ τὰς λιθίνους βαθμίδας τοῦ κτιρίου, ὁποῦν ἐξηγγέλλετο ἐν ἡμέρᾳ ἐκλογῆς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας.

— Ἀπ' ἐκεῖ, εἶπεν ὁ Γκενώ, θ' ἀκούσωμεν τὸ ὄνομα τοῦ διαδόχου τοῦ Σαρβέ! Ὑπὲρ τίνοσ στοιχηματίζεις, Καπποὰ; Εἰς ποῖον λέγεις ὅτι θὰ λάξῃ ἡ διαδοχὴ τοῦ Σαρβέ;

— Ἐγώ, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος, στοιχηματίζω ὑπὲρ τοῦ ὑποψηφίου μας.

Ὁ κτηνίατρος ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Τοῦ ὑποψηφίου μας!... Τοῦ ὑποψηφίου μας!... Ἄν ἐξηρτάτο ἀπὸ τὰ χεῖρά μας, εἰξεύρεις ὅτι ἐγώ, μάλιστα, ἐγώ, θὰ ἐξέλεγα κάθεν ἄλλον!

— Δὲν ἔχομεν κανέναν.

— Δὲν πειράζει, εἶπεν ὁ Γκενώ, κάθε ἄλλος ἀῖζει καλλίτερα πικρὰ ἢ κακὸν ὑποψήφιον.

Ἐβάδισαν ἀκόμη παρὰ πλεῖστον τῶν οἰκιῶν ὁ κτηνίατρος ἐσταμάτησεν εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ πρὸ τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου κατὰ τὴν συνήθειάν του εἶχεν ἀφήσει τὴν ἄμαξάν καὶ τὸν ἵππον του εἰς τὸν σταῦλον.

— Λοιπόν, καλὴν ἐντάμωσιν! εἶπεν ὁ κ. Καπποὰ.

— Θ' ἀναχωρήσῃς διὰ τὸ Σαλλυ ἀπόψε;

— Ἴσως ὄχι· εἶνε πολὺ ἀργά· μοῦ ἔρχεται ὀρεξίς νὰ κοιμηθῶ εἰς τὸν *Μέγαρ Μοράρχην*.

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν συμβολαιογράφον.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἠτοιμάζετο νὰ κρούσῃ τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου, ἡ θύρα αὕτη ἠνεύχθη καὶ γυνὴ περικεκαλυμμένη ὑπὸ μανδύου ἐξῆλθε συνοδευομένη παρ' ἀνδρὸς νέου, κομφῶ, ζωηροῦ.

Ὁ Γκενώ παρεμέρισε διὰ νὰ διέλθωσιν, ὁ δὲ Καπποὰ ἐπλησίασεν εἰς τὸν τοῖχον, ἀφήσας ὁλόκληρον τὸ πεζοδρόμιον ἐλεύθερον εἰς τὴν γυναῖκα καὶ τὸν νέον, οἵτινες ἐβάδιζον τάχιστα.

Διὰ κινήματος ταχείου ἡ γυνὴ ἰδοῦσα τὸν Γκενώ καὶ τὸν Καπποὰ, κατεβίβασε τὸν μανδύαν ἐπὶ τοῦ προσώπου της καὶ ἐκυψε τὴν κεφαλὴν μετὰ σπουδῆς. Ἀλλὰ τὸ φῶς φωτοβολίδος ἀερίου ἐφώτισεν αἶφνης τὰ πρόσωπα, καὶ ὁ κτηνίατρος, ὅστις ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἐκφέρῃ κραυγὴν, ἔλεγε ταχέως πρὸς τὸν Καπποὰ:

— Εἶνε παράδοξον!.. Τὸν ἀνεγνώρισες;

— Ἀκούς ἐκεῖ!.. ἦτο ὁ νέος Μομβρέν.

— Εἰς τὸν *Μέγαρ Μοράρχην*, αὐτὴν τὴν ὥραν!.. Τόσον πλησίον τῆς κατοικίας σου! Καὶ ποία νὰ ἦτο ἐκείνη ἡ γυναῖκα;

— Εἶνε ἔτι μᾶλλον παράδοξον, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος, ὅστις τῷ ὄντι ἐφαίνετο ἐνεός. Ἄν σοῦ ἔλεγα ὅτι ἀνεγνώρισα...

— Ποίαν;

— Τὴν ἀνεψιάν τοῦ ταγματάρχου Βερδιέ!

— Τὴν νέαν ὁποῦ τοῦ ἐφυστοῦσεν εἰς τὸ μᾶτι;

— Ναί!

— Τί ιδέα ἀλλόκοτος!

— Ναί, ναί!.. Λεπτοκαμωμένη... ὠχρά... μὲ μαῦρον φάσμα! Κύτταξε λοιπόν!

Καὶ ὁ συμβολαιογράφος ἐδείκνυε τὸν κόμητα Μομβρέν, οὗ τινος ἡ σκιά ἠφανίζετο ἤδη ἐκεῖ πέραν ἐντὸς τοῦ σκότους.

Καὶ ὅμως ἦτο ἀληθές· μακρόθεν ἐκ τοῦ βαδίσματος ἡ γυνὴ ἐκείνη ἠτις ἐκρύπτετο μετὰ τῆς σπουδῆς ἐκ φόβου μήπως ἀναγνωρισθῇ εἶχεν ἀόριστόν τινα ὁμοιότητα μὲ τὴν δεσποινίδα Βερδιέ.

— Ἀλλὰ πῶς θέλεις, Καπποὰ, νὰ εἶνε αὕτη;.. συλλογίσου!

Αἶφνης δὲ εἰς τὸν νοῦν τοῦ κτηνίατρος πλείσται ὅσαι εἰκασίαι περίπλοκοι ἐπεφοίτησαν καὶ ἠυξήθησαν ἐν τῷ ἅμα τεραστίως μὲ τὴν ταχύτητα ἐκείνην, μεθ' ἧς ὁ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις βίος μεταβάλλει ὡς μικροσκοπίον καὶ ἐξογκνύει τὰ μικρὰ καὶ ἀτήμαντα γεγονότα, ἀτινα ἐκ μικροβίων καθίστανται αἶφνης τέρατα.

Καὶ ὅμως ὁ Γκενώ δὲν ἤθελε νὰ πιστεύσῃ αὐτὸ τὸ μικρόβιον.

— Εἶνε ἀδύνατον, Καπποὰ, ἀδύνατον.

— "Ω, τὴν εἶδα, τὴν εἶδα καλὰ! εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος μετὰ πεποιθήσεως.

— "Ἐλα δά!.. τὰ ποτὰ ποῦ ἔπιες εἰς τὸ νομαρχεῖον σ' ἐσκότισαν!

— "Ὅχι, ὄχι, σὲ διαβεβαιῶ, τὴν ἀνεγνώρισα κάλλιστα.

— Τί μᾶς μέλει! συνεπέραναν ὁ κτηνίατρος. Μὲ αὐτὰς τὰς διαβολογυναικάς ξεύρει κανεὶς ποτὲ τί συμβαίνει; Ἀδιάφορον!.. Ὁ μικρὸς Μομβρέν!.. ὁ υἱὸς τοῦ ὑποψηφίου τῶν βασιλοφρόνων!.. Θὰ ἦτο νόστιμον πρᾶγμα!

Η'.

Ὁ ταγματάρχης Βερδιέ, ὅστις δὲν ἦτο φιλόδοξος, εἶχαν ἐντούτοις ἓνα κρύφιον πόθον. Ὑπῆρχεν εἰς τὸ βουλευτάρειον τῶν Ἰταλῶν, εἰς τὸ ἐμπορικὸν κατὰστημα τοῦ Κλωδὲν ἐν τουφέκιον, ἐν θαυμάσιον τουφέκιον, οὗ ἡ ἀκτῆρίς, ὡσάντις τὸ ἐσυλλογίζετο, ἔλαμπε πρὸ τῶν ὀμμάτων του προκλητικὴ ὡς ἡ ράχης βιβλίου δεδεμένου εἰς τὰς χεῖρας φιλοβιβίου. Τὸ ἐξάισιον ἐκεῖνο τουφέκιον τοῦ ἐθάμβου τὴν ὄρασιν, τὸν προσεῖλκε, τὸν ἐπέραζε, τὸν ἠνάγκαζε νὰ κάμνη τὸν γυρὸν, ὅτε ἐξήρχετο ἐκ τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης καὶ μετέβαινεν εἰς τὴν ὁδὸν Μανσάρ, τὸν παραινέει νὰ ὑπερβῇ ἐνίοτε τὸν οὐδὸν τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ ὀπλοποιοῦ μετὰ παλμῶν καρδίας καὶ νὰ λαμβάνῃ διὰ τῶν χειρῶν του τὸ τουφέκιον, ὅπως καλλιτέχνης τις θὰ ἐλάμβανε βιολίον Στραδιβαρίου. Τότε ὁ ταγματάρχης ὑπεζύγιζε τὸ βάρος τοῦ ὅπλου μὲ τοὺς ἐγκαυστουρημένους σωλῆνας, τὸ ἐξήταζε, ἐμειδία πρὸς αὐτὸ ὡς πρὸς ἔργον τέχνης, τὸ ἐθώπευε, τὸ ἔφε-
 ρεν ὡς καὶ εἰς τοὺς ὤμους του, ὁ ἐκδοτος αὐ-
 τὸς μέχρι πάθους εἰς τὸ κυνήγιον, αἰσθανόμενος εὐχάριστον συναίσθησιν εἰς τὰ δάκτυλα ἐκ τῆς ἐπαφῆς του, καὶ ἀνσκιρτήσεις ἡδονικὰς ὡσεὶ ἐραστοῦ... Ἦτο τέλος πάντων θαυμαστὸν αὐτὸ τὸ τουφέκιον, ἦτο ἀριστούργημα. Ἠξίζεν αὐτὸ τὸ νεώτερον ὅπλον περισσότερον παρὰ ὅλας τὰς συλλογὰς τῶν ἀρχαίων ὅπλων τῶν περιφήμων μουσειῶν. Οὐδέποτε ὁ ταγματάρχης εἶχε κρατήσῃ, εἶχε χειρισθῇ, εἶχε ἀποκτήσῃ τουφέκιον παρόμοιον... Ἀχ! νὰ ἦτο ἰδικόν του αὐτὸ τὸ τουφέκι!... «Ἀλλά, συλλογίσου κομμάτι, Γιλβέρτη, ἔλεγεν ἐνίοτε πρὸς τὴν ἀνεψιάν του, χίλια διακόσια φράγκα!» Ἦτο πολὺ ἀκριβὸν χίλια διακόσια φράγκα! πολὺ ἀκριβὸν δι' αὐτόν. Ἴσως ὅμως διὰ τῶν οἰκονομιῶν του, μὲ τὸν καιρὸν, ἀγοράζων ὀλιγώτερα στρατιωτικὰ συγγράμματα καὶ φυλλάδια, τίς οἶδεν; Ἴσως μίαν ἡμέραν ἡδύνατο νὰ κατορθώσῃ ὥστε νὰ συναξῇ τὸ ποσὸν αὐτὸ καὶ τότε...

Τότε θὰ ἦτο ἰδικόν του ἐκεῖνο τὸ ἀριστούργημα. Θ' ἀνήκεν εἰς αὐτόν τὸ ἐλεγκτὸν ἐκεῖνο

ὅπλον, θὰ τὸ ἔφερεν εἰς Μελέν καὶ τί χάρα νὰ ὑπάγῃ μὲ αὐτὸ νὰ κυνηγήσῃ κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς περιόδου τῆς θήρας ὁμοῦ μὲ τὸν Σαρβέ ἢ μὲ τὸν νομάρχη!

Ἦτο τὸ ἰδανικόν του, ἡ χίμαιρά του, ὁ αἰώνιος πειρασμός του τὸ λάμπον ἐκεῖνο καὶ σπινθηροβολοῦν τουφέκιον, τὸ ὅποιον τοῦ ἐφαίνετο οἰο-
 νεῖ ἡ πραγματοποίησις ὀνείρου, πόθου πολυτελείας. Τὸ ἐσυλλογίζετο ἀκαταπαύστως καὶ ἔλεγεν ἐνίοτε καθ' ὁδὸν φερόμενος μηχανικῶς πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐπωλεῖτο: «Καὶ ἂν τύχῃ νὰ εἶνε πωλημένον;.. ἂν δὲν τὸ εὕρῃ πλέον ἐκεῖ;.. Εὐτυχὴς ὁ κυνηγὸς ὅστις θ' ἀγοράσῃ αὐτὸ τὸ τουφέκι!.. τὸ τουφέκι μου!..»

Πλὴν ἀφότου συγκατένευσε ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν Σαρβέ, ὁ Βερδιέ ἐσυλλογίζετο: «Τώρα εἶνε πολυτέλεια ἀνέφικτος. Ἀλλὰ τί σημαίνει; τάχα ἡμπορεῖ τις νὰ ἱκανοποιῇ πάντοτε ὅλας του τὰς ἐπιθυμίας;»

Καὶ πῶς θὰ εὕρισκε πλέον χίλια διακόσια φράγκα, ἀφοῦ ἤθελε δαπανῇσι τὰς οἰκονομίας του εἰς ἐξόδα τυπογραφικά, εἰς τοιχοκολλήσεις, εἰς ἐκλογικούς πράκτορας, εἰς διανομὴν δελτίου;... Χαῖρε διὰ παντὸς τουφέκιον!

Οὐδέποτε θὰ ἐγίνετο ἰδικόν του εἰς ἄλλον ἔμελλε ν' ἀνήκῃ τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο τουφέκιον τοῦ βουλευτάρτου.

Ὁ Βερδιέ ἐξεληθὼν ἐκ τῆς ἐν Σαλλύ συναθροίσεως, ἐσυλλογίζετο τὸ τουφέκιόν του δι' ὅλης τῆς νυκτός. Ὑπέστη μάλιστα καὶ ἐφιέλτην καθ' ὕπνου; εἶδε τὸν Γκαροῦς σκοπεύοντα κατ' αὐτοῦ κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν καρδίαν, βοηθούμενον δὲ παρὰ τοῦ ἰσχυροῦ καὶ παραφόρου Τιβολιέ, ὅστις προσέδανε τὸν ταγματάρχην εἰς ἐν τῶν δένδρων τοῦ δάσους διὰ σχοινίου ἐνῷ παρετῆρει τὸ ὅπλον δι' οὗ τὸν ἐσκόπευεν ὁ ἐχθρὸς του, ὁ ταλαίπωρος ταγματάρχης ἀνεγνώρισεν αἰφνης μετ' ἀγωνίας ὅτι τὸ ἐπιθυμητὸν τουφέκιον τὸ λάμπον ὡς σκεῦος χρυσήλατον, εὕρισκετο εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀντιπάλου του!

Ὁ ταγματάρχης ἀφύπνισθεις διὰ μιᾶς τὴν στιγμήν, καθ' ἣν προσεπάθει ν' ἀρπάσῃ τὸ ὅπλον παρὰ τοῦ Γκαροῦς, δὲν ἡδυνήθη ν' ἀποκοιμηθῇ ἐκ νέου. Ἡ κυρία Ἐρβλαὶ εἶχε παραχωρήσῃ αὐτῷ τὸ ὠραιότερον δωμάτιον τῆς ἐπαύλεως, τὸ κυανοῦν λεγόμενον δωμάτιον. Ὁ νέος Δουὰς ἔμενεν εἰς τὸ ὑπεράνω δωμάτιον, ὁ δὲ Βερδιέ τὸν ἤκουσεν ἐπὶ ἀρκετὰς ὥρας τῆς νυκτός περιερχόμενον ἐντὸς τοῦ δωματίου του, καὶ τὸ πάτωμα τρίζον ὑπὸ τὸ τακτικὸν καὶ ἐρυθρὸν βῆμά του. Ὁ Αἰμίλιος ἐκεῖ ἐπάνω ἡυτοσχεδίαζεν ἐνῷ περιεπάτει τὴν ἀγορεύσιν, τὴν ὁποίαν θ' ἀπήγγελλεν αὐτὸς εἰς Σαλλύ, ἂν ἤθελε προσισθῇ αὐτὸς ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν Σαρβέ. Καὶ ὁ νεαρὸς Πίττ ἐπίσης ἠγρύπνει.

Ὁ ταγματάρχης λησμονεὶν τὸ ἀνόητον ἐνύ-

πνίον του, ἤρχισε νὰ συλλογίζεται ὅτι ἀφέθη εἰς δυσάρεστον ἐπιχείρησιν. Τί παράξενος ἰδέα τοῦ ἦλθε νὰ γείνη ὑποψήφιος! Ἦτο τόσο γαλήνιος εἰς Παρισίους, εἰς τὴν εἰρηνικὴν του κατοικίαν! Ἡ παρελθοῦσα ἡμέρα ὑπῆρξεν ἐπωδύνως κοπιώδης, ἡ δὲ ἀνατέλλουσα προεμνηνύετο λίαν θυελλώδης. Καὶ τὸ πρόγραμμα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὤφειλε νὰ συντάξῃ!.. Ναί, τὸ περίφημον πρόγραμμα!.. Ἀλλὰ τέλος πάντων, ἀφοῦ κατῆλθεν εἰς τὸν ἀγῶνα, ἔπρεπε νὰ ὑποστῇ ὅλας τὰς στερήσεις!

Καὶ ὁ ταγματάρχης ἐστρέφετο ἀκαταπαύστως ἐπὶ τῆς κλίνης του ἐν νευρικῇ ταραχῇ.

Ἀπὸ τοῦ ὄρθρου ἤδη ἠγέρθη. Ὁ δροσερὸς ἀήρ τῆς αἰθρίας πρωΐας τὸν ὠφέλησεν. Περιεπάτησεν ἐπ' ὀλίγον ἐντὸς τοῦ κήπου, εἶτα ἐξῆλθε καὶ περιεπλανήθη εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἐπέστρεψε δὲ μὲ τὴν κεφαλὴν ὁπωσοῦν ἀναπαυμένην καὶ τὰ νεῦρα ἡσυχώτερα. Εἰς τὴν οἰκίαν ἐφαίνετο ὅτι δὲν εἶχον ἐγερθῇ ἀκόμη οἱ λοιποί. Εἰς τοὺς ἐκ τοῦ ἡλίου φωτιζομένους λευκοὺς τοίχους, ἐφαίνοντο κεκλεισμένα τὰ πράσινα τῶν παραθύρων φύλλα, ὡς βλέφαρα βεβαρυμένα ἐκ τοῦ ὕπνου.

Ὁ ταγματάρχης ἐκάθησεν ἐπὶ ἐδωλίου εἰς τὴν ἐσχατιὰν τοῦ κήπου πάρα τερῶν τὴν πρόσοψιν, ἐφ' ἧς ἀνεῖρον, ἀριστολογίαι, κληματίδες καὶ ροδαῖ, ἀναπνέων ἐν ταυτῷ ἡδονικῶς τὸν ἀέρα τῆς πρωΐας, τὸν κατευνάζοντα τὸν πυρετόν του.

Νεφύδρια λευκὰ ἐπλανῶντο εἰς τὸν κυανοῦν οὐρανόν. Τὰ δένδρα ἐφρικόων ἐν τῇ γενικῇ ἐξεγέρσει καὶ σμήνη πτηνῶν ἐθορύβουν φαιδρῶς ἐν τῷ μέσῳ τῶν κλάδων.

— Ἐχουν ἴσως καὶ αὐτὰ δημόσιον συνεδρίασιν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βερδιέ συστρέφων ἐν σιγάρῳ διὰ τῶν δακτύλων.

Ἐστράφη αἶφνης ἀκούσας βήματα ἐπὶ τῆς ἀμμου. Ἦτο ἡ Γιλβέρτη, ἥτις ἤρχετο δροσερά ὡς ἡ πρωΐα καὶ ἔτεινεν αὐτῷ μειδιῶσα δέσμη χαρτίων.

Ὁ ἀσπασμὸς τῆς νεάνιδος ἐπὶ τοῦ μετώπου του προῤῥήνησεν ἄκραν εὐχαρίστησιν εἰς τὸν ταλαίπωρον θεῖον.

— Καλημέρα, μικρά μου! ἐκοιμήθης καλὰ;

— Σὰν πουλάκι.

— Καὶ τί μοῦ φέρεις;

— Ἐφημερίδας... ἐπιστολάς... Ὁ κ. Σαρβὲ εἶπε νὰ σὰς φέρουν ὅλας τὰς ἐπιστολάς ἐδῶ... ὅπου μένεις, ὡς νὰ ἦσουν εἰς τὴν κατοικίαν σου.

— Ὁ κ. Σαρβὲ εἶνε πολὺ εὐγενής... ὦ, πόσα χαρτία, Θεέ μου!

Ἀπέθεσε τὰς ἐφημερίδας ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Γιλβέρτης, καθησάσης πλησίον του, καὶ ἀπεσφράγιζε τὰς ἐπιστολάς, ἐνῶ

ἡ νεῆνις ἀπέσπα τὰς ταινίας τῶν ἐφημερίδων.

Αἱ ἐπιστολαὶ ἦσαν ὅλαι περίπου ὅμοιαι. Ἀπηύθυνον αὐτῷ προτάσεις ἢ ἐκδουλεύσεις διὰ τὴν ἐκλογὴν. Πράκτορες προσέφερον τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ὀρίζοντες καὶ τὴν τιμὴν, πρὸς πέντε φράγκα τὴν ἡμέραν συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς τροφῆς. Τυπογράφος τις ἐζήτηε ν' ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν ἐκτύπωσιν καὶ τὴν τοιχοκόλλησιν τοῦ προγράμματος, καθιστῶν γνωστὸν ὅτι ὁ συνάδελφός του Τουρτερὼν, ὅστις βέβαια ἤθελε συσταθῇ πρὸς τὸν Βερδιέ, ἦτο ὄργανον τῆς 16 Μαΐου, Ἰησουίτης, ἀναρχικός. Ἐκλογεῖς τινες ἐζήτησαν ἤδη παρὰ τοῦ ταγματάρχου δημοσίας θέσεις. Ἄλλος, καταδιωκόμενος διὰ τὴν πληρωμὴν φόρων, ὑπέσχετο εἰς τὸν Βερδιέ ἑκατὸν ψήφους ἂν ἤθελεν ὑποσχεθῇ αὐτῷ μετὰ τὴν ἐκλογὴν του ὡς βουλευτοῦ ν' ἀναστείλῃ τὴν καταδίωξιν. «Εἶνε παράδοξον, ἔγραψεν ἐν τῇ ἐπιστολῇ του, νὰ καταδιώκηται εἰς τίμιος ἔμπορος, ἐνῶ ὁ κ. δὲ Μομβρέν, ὅστις εἶνε μαρκήσιος, πληρώνει ὀλιγωτέρους φόρους παρὰ ἐμέ, ὅστις εἶμαι οἰνοπώλης καὶ ἐπομένως ὠφέλιμος εἰς τὸν λαόν.»

Ὁ Βερδιέ ὑπεμειδία ἀναγινώσκων τὰς ἀστείότητας αὐτάς, αἵτινες ὅμως κατὰ βάθος ἐφαίνοντο αὐτῷ λυπηραί. Ἐβλεπεν ἑαυτὸν ἀπειλούμενον ὅχι πλέον παρὰ τοῦ τουφεκίου τοῦ Γκαρούς ὡς ἐν τῷ ἐνυπνίῳ, ἀλλὰ παρὰ πλήθους μικρῶν φιλοδοξιῶν καὶ ἐπιθυμιῶν. Ἐγένετο ὁ σκοπὸς ὅλου τοῦ ὄχλου τῶν ἀπαιτητῶν τοῦ διαμερίσματος ὅλοι ἐκεῖνοι αἱ ἐπιστολαὶ ὁμοιάζον πρὸς ἀλλήλας, διότι πρὸς τοῦτο ἔτεινον πᾶσαι.

Ἀνέγνωσε τὰς ἐφημερίδας. Ὁ *Νεολόγος* τοῦ *Σηκουάνα* καὶ *Μάρης* ἀνήγγειλεν ἀπλῶς τὴν ὑποψηφιότητά του. Ὁ *Δημοκρατικὸς Ὁδηγὸς* ἦτο εὐνοϊκός, ἐπῆναι δὲ τὸν βίον, τὴν γενναίότητα καὶ τὴν φιλεργίαν τοῦ ταγματάρχου. Μικρά τις ἐφημερίς φέρουσα ἐπικεφαλίδά: *Ἔτος πρῶτον, ἀριθμὸς πρῶτος καὶ τίτλον: Ὁ Ἐγγεῖλος τοῦ Μελέν* περιεῖχε μετὰ μίαν δήλωσιν πρὸς τοὺς ἀναγνώστας, σκιαγραφίαν ἐπιγραφομένην ὁ ὑποψήφιος *Βερδιέ*.

Ὁ *Ἐγγεῖλος τοῦ Μελέν*! Ἄ, ναί! ἡ ἐφημερίς τοῦ Γκαρούς! Ἡ ἐφημερίς, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀναφέρει χθὲς ὁ Τιβολιέ ἐκεῖνος!...

Καὶ ὁ Βερδιέ ἔλαβε μετὰ σπουδῆς τὸ φύλλον.

(Ἐπεται συνέχεια).

Ἡ ἀνθρωπίνη τέχνη ἀκολουθεῖ τὴν φύσιν ὡς τὸν διδάσκαλον ὁ μαθητής.

Ὅστις τὸν θάνατον δὲν φοβεῖται, ἄρα φοβεῖται τὴν ζώην.